

MEDIACJA W SPRAWACH KARNYCH

Iwona Kitala-Dudek

słowniczek:

k.k. – kodeks karny

k.p.k. – kodeks postępowania karnego

k.k.w. – kodeks karny wykonawczy

Pojęcia „sporu” oraz „konfliktu” w zasadzie w ogóle nie występują w języku prawnym **procedury karnej**. Stosunkowo często jednak wykorzystuje się je w języku prawniczym, uznając przestępstwo (wykroczenie, itp.) za szczególną postać konfliktu międzyludzkiego albo za jego przyczynę.

Jak podaje *J. Tylman*, wprowadzenie mediacji do k.p.k. z 1997 r. pozostaje w związku z **modelową zmianą całego postępowania karnego, które obecnie, w stopniu znacznie większym niż uprzednio (pod rządami k.p.k. z 1969 r.), „toruje drogi do rozwiązywania konfliktów międzyludzkich”**. W tym świetle mediację definiuje się jako „**dobrowolne negocjacje między jednostkami lub grupami pozostającymi w konflikcie karnym**” z udziałem mediatora mającego za zadanie **podtrzymywanie i ułatwianie przebiegu tych negocjacji bez narzucania stronom rozstrzygnięcia**.

W doktrynie prawa karnego, po modelu wymiaru sprawiedliwości nastawionym na wymierzenie sprawcy kary traktowanej głównie jako odplata (model retributywny) oraz modelu skoncentrowanym na resocjalizacji sprawcy (model rehabilitacyjny, wychowawczy) uwidoczniła się tendencja do podniesienia znaczenia naprawienia krzywdy wyrządzonej przestępstwem (**model sprawiedliwości naprawczej**). Mediację uznaje się za jedną z podstawowych form realizacji postulatów sprawiedliwości naprawczej

W prawie karnym ofiara odgrywa najczęściej drugoplanową rolę. Natomiast głównym zadaniem procesu stała się osoba sprawcy. Zwolennicy sprawiedliwości naprawczej podkreślają, że na przestępstwo można i często należy patrzeć jak na **konflikt**

między pokrzywdzonym a sprawcą oraz wskazują na potrzebę przywrócenia możliwości rozstrzygnięcia tych konfliktów przez samych zainteresowanych – przy różnym stopniu ingerencji i kontroli państwa.¹

Pani Sędzia A. Rękas w broszurze: *Mediacja w polskim prawie karnym* tak pisze o wprowadzaniu tej procedury w system prawa polskiego:

„Instytucję mediacji do polskiego prawa karnego wprowadzono nowymi kodyfikacjami karnymi z 1997 r., które zaczęły obowiązywać z dniem 1 września 1998 r. Początkowo mediację można było prowadzić tylko w toku postępowania przygotowawczego oraz w postępowaniu sądowym – przy wstępnej kontroli oskarżenia. Takie uregulowanie prawne powodowało, że mediację można było stosować w ograniczonym zakresie. Ustawą z dnia 10 stycznia 2003 r. o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 17, poz. 155) mediacja została wprowadzona do części ogólnej k.p.k., jako przepisy art. 23a. Zmiana ta skutkowała wprowadzeniem mediacji na każdym etapie postępowania sądowego. Zmiana istotna w postępowaniu przygotowawczym dotyczyła niezaliczania okresu postępowania mediacyjnego do czasu trwania śledztwa, czy dochodzenia.

Wiele względów przemawia za tym, aby postępowanie przygotowawcze było głównym etapem procesu karnego, w czasie w którym wykorzystuje się w praktyce instytucję mediacji. Właśnie na tym etapie można najwcześniej osiągnąć pozytywne skutki mediacji zakończonej ugodą między skonfliktowanymi stronami, znacznie ułatwiającą uproszczenie i skrócenie biegu procesu karnego. Nie bez znaczenia jest również to, że funkcjonariusz policji czy prokurator, działający w postępowaniu przygotowawczym ma łatwiejsze niż sąd możliwości skomunikowania się ze stronami procesu”.

¹ Morek R., Mediacja w kodeksie postępowania cywilnego-uwagi porównawcze na tle przepisów o mediacji w postępowaniach: karnym, w sprawach nieletnich oraz przed sądami administracyjnymi., w: Monitor Prawniczy nr 20/2006

Postępowanie mediacyjne może być prowadzone:

- **w sprawach z oskarżenia publicznego**, na podstawie postanowienia prokuratora, sądu lub organu Policji, z inicjatywy organu procesowego, stron/y albo za zgodą stron – art. 23a k.p.k., art. 339 § 4 k.p.k., art. 325 i § 2 k.p.k.;

- **w sprawach z oskarżenia prywatnego**, na podstawie postanowienia sądu, na wniosek lub za zgodą stron, zamiast posiedzenia pojednawczego – art. 489 § 2 k.p.k.,

- **w sprawach dotyczących wykonania bezwzględnej kary pozbawienia wolności**, na podstawie postanowienia sądu penitencjarnego, na wniosek przedstawiciela administracji zakładu karnego, sądowego kuratora zawodowego, zgodnie z wnioskiem skazanego lub pokrzywdzonego albo z urzędu – art. 162 § 1 k.k.w., przepisy art. 23a k.p.k. stosuje się odpowiednio (art. 1 § 2 k.k.w.);

- **koszty postępowania ponosi Skarb Państwa** – art. 618 § 1 pkt 8 k.p.k. w związku z art. 619 § 2 k.p.k.;

Warunki, jakim powinny odpowiadać instytucje i osoby uprawnione do przeprowadzenia mediacji, sposób ich powoływania i odwoływania, zakres i warunki udostępniania akt oraz sposób i tryb postępowania mediacyjnego, wynagrodzenie za postępowanie mediacyjne, określa w sprawach z oskarżenia publicznego i prywatnego w postępowaniu karnym: Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 czerwca 2003 r. w sprawie postępowania mediacyjnego w sprawach karnych (Dz. U. Nr 108, poz. 1020 z późn. zm.);

Wysokość ryczałtu dla instytucji lub osoby przeprowadzającej postępowanie mediacyjne: określa § 4 w zw. z § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz.U. Nr 108, poz. 1026 z późn. zm.) – obecnie jest to kwota 120 zł. za postępowanie mediacyjne oraz 20 zł ryczałtu za doręczenia.

KIEROWANIE SPRAW DO MEDIACJI W POSTĘPOWANIU KARNYM

Sprawy zagrożone karą lub środkiem karnym w ustawie, z własnej inicjatywy, z inicjatywy stron/y lub na ich/jej wniosek, może do mediacji kierować:

• **Prokurator** – na etapie postępowania przygotowawczego.

• **Policja** – na etapie postępowania przygotowawczego.

• **Sąd:**

– w toku całego postępowania sądowego aż do wydania orzeczenia kończącego w sprawie;

– zamiast posiedzenia pojednawczego w sprawach z oskarżenia prywatnego (na wniosek lub za zgodą stron, wyłączone jest działanie sądu z urzędu).

• **Sąd penitencjarny (lub Dyrektor zakładu karnego)** – na każdym etapie odbywania bezwzględnej kary pozbawienia wolności, niezależnie od wysokości orzeczonej kary.

• **Sąd wykonujący prawomocnie orzeczone kary lub środki karne** – w toku postępowania wykonawczego (na podstawie art. 1 § 2 k.k.w. w zw. z art. 23a k.p.k.).

Rekomendacja Rady Europy Nr R(99) 19 wskazuje **kryteria, jakimi należy się kierować przy doborze spraw do mediacji.**

Są to:

• zdolność i przewidywalna gotowość stron do mediacji – w praktyce może zdarzyć się, że postępowanie w sprawach o drobne czyny jest umarzone bez żadnego skutku. Nie można jednak wykluczyć, że wśród tych tzw. błahych spraw mamy do czynienia z bardzo poważnym konfliktem, wymagającym rozwiązania. Z tego względu wskazane jest, aby strony wiedziały o możliwości mediacji. Okoliczność ta ma istotne znaczenie w sytuacji przejścia do kompetencji sądów spraw o wykroczenia. Należy pamiętać, że obecne przepisy nie przewidują stosowania mediacji przy wykroczeniach;

• nie jest konieczne przyznanie się sprawcy do winy – Rekomendacja wymienia przyznanie sprawcy co do faktów związanych z czynem karalnym lub przestępstwem;

• strony wyrażają dobrowolną zgodę na postępowanie mediacyjne – aby wyrazić taką zgodę strony muszą wiedzieć, na co się zgadzają. Dlatego niezbędne jest aby otrzymały od mediatora odpowiednie wyjaśnienia. Mediator odbiera także od stron zgodę na mediację. Informacji o mediacji mogą udzielać również funkcjonariusze

policji, prokuratorzy, sędziowie, przed którymi strona może wyrazić zgodę na mediację;

- w mediacji moga uczestniczyć tylko „osoby, które są władne podejmować samodzielne decyzje oraz są odpowiedzialne za realizację zawartych porozumień” – mediacja nie jest możliwa, jeżeli jedna ze stron nie jest w stanie zrozumieć jej sensu, np. z powodu zaburzeń osobowościowych czy z powodu uzależnienia od alkoholu czy narkotyków.

Postępowanie mediacyjne może zakończyć się pozytywnie dla stron. W takim wypadku spisana ugoda pozasądowa i pojednanie stron może wpłynąć na rodzaj i wysokość orzeczonej kary lub środka karnego, zgodnie z art. 53 § 3 k.k., art. 56 k.k., art. 59 k.k., art. 60 § 2 pkt. 1 i 2 k.k., art. 66 § 3 k.k., art. 69 § 2 k.k., a także na sposób rozpoznania sprawy w myśl art. 335 k.p.k., art. 387 k.p.k.

Pozytywne wyniki mediacji mogą mieć znaczenie przy orzekaniu o obowiązkach probacyjnych oskarżonego, związanych z warunkowym umorzeniem postępowania karnego oraz warunkowym zawieszeniem wykonania kary, a także przy zastosowaniu wobec sprawcy środka karnego w postaci nałożenia obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody (...).

SKUTKIEM POZYTYWNE ZAKOŃCZONEJ MEDIACJI

mogą być m.in.:

- warunkowe umorzenie postępowania karnego,
- bezwarunkowe umorzenie postępowania karnego (przy przyjęciu znikomej społecznej szkodliwości czynu, cofnięcie wniosku o ściganie),
- powtórzenie w orzeczeniu sądu warunków ustalonych między stronami w postępowaniu mediacyjnym (np.: warunki naprawienia szkody, zadośćuczynienia, określonego zachowania się oskarżonego, podjęcia lub kontynuowania leczenia odwykowego przez oskarżonego, nałożenie świadczenia pieniężnego na cel społeczny, przeproszenia pokrzywdzonego),
- skazania bez przeprowadzenia rozprawy.

Brak zgody stron/y na udział w mediacji nie pociąga żadnych negatywnych skutków. Strona ma prawo do niewyrażenia zgody na udział w mediacji oraz wycofania zgody na mediację na każdym etapie postępowania mediacyjnego. Uczestnictwo w mediacji nie może być wykorzystane przez organ prowadzący postępowanie karne, jako dowód przyznania się do winy. Sprawozdanie z mediacji nigdy nie dostarcza dowodów w sprawie, nie stanowi źródła dowodowego dla prokuratora czy sądu.

Oskarżony, który pojednał się z pokrzywdzonym, na drodze postępowania mediacyjnego, naprawił szkodę, zadośćuczynił, ma szansę na złagodzenie kary. Należy podkreślić, że ma szansę, nie pewność, gdyż ostateczna decyzja w sprawie należy do organu procesowego, który biorąc pod uwagę wynik mediacji, nie jest ograniczony w wyborze rodzaju i wysokości kary. Podstawowe, niezbędne informacje, na których opiera się mediacja w sprawach karnych prezentuje poniższa tabela:

MEDIACJA W SPRAWACH KARNYCH

PODSTAWA PRAWNA	art. 23a i inne k.p.k. oraz Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 13.06.2003 r. (Dz.U. Nr 108, poz.1020)
STRONY	Pokrzywdzony i oskarżony – ofiara i sprawca przestępstwa .
CEL MEDIACJI	Nieokreślony wprost ani w k.p.k., ani w rozporządzeniu MS z 13.06.2003 Uznać należy, że podstawowym celem mediacji jest zawarcie ugody , o którym mowa m.in. w § 12 i 13 ust. 3 (Rozporządzenie MS z 13.06.2003 r.).
SPOSÓB INICJOWANIA MEDIACJI	Sąd może skierować sprawę do mediacji „z inicjatywy lub za zgodą pokrzywdzonego i oskarżonego” (art. 23a § 1 k.p.k.).
SPRAWY, W KTÓRYCH MEDIACJA NIE MOŻE BYĆ PROWADZONA	Brak (formalnych) ograniczeń.
OBLIGATORYJNE SKIEROWANIE SPRAWY DO MEDIACJI PRZEZ SĄD?	Nie występuje.
NA JAKIM ETAPIE POSTĘPOWANIA SĄDOWEGO MEDIACJA MOŻE ZOSTAĆ WSZCZĘTA?	W każdym stadium postępowania (art. 23a § 1 k.p.k.).
DECYZJA SĄDU O SKIEROWANIU SPRAWY DO MEDIACJI	Postanowienie sądu powinno zawierać: – nazwę instytucji lub nazwisko osoby godnej zaufania powołanej do prowadzenia postępowania mediacyjnego; – dane osobowe oskarżonego i pokrzywdzonego ; – określenie czynu zarzucanego oskarżonemu wraz z podaniem jego kwalifikacji prawnej; – zakres i sposób udostępnienia akt w danej sprawie; – termin zakończenia postępowania mediacyjnego (§ 7 i 8 Rozporządzenie MS z 13.06.2003 r.). Sąd określa termin nadesłania sprawozdania z wyników mediacji (§ 349 Regulaminu wewnętrznego urzędowania sądów powszechnych).
WIELOKROTNE KIEROWANIE SPRAWY DO MEDIACJI	Niewykluczone.
OSOBY LUB INSTYTUCJE PROWADZĄCE MEDIACJE	Prowadzenie postępowania mediacyjnego sąd powierza instytucji lub osobie godnej zaufania (art. 23a § 1 k.p.k.).
INSTYTUCJE	Wymagania: – zgodnie ze swoim statutem instytucja została powołana do wykonywania zadań w zakresie: mediacji, resocjalizacji, ochrony interesu społecznego, ochrony ważnego interesu indywidualnego lub ochrony wolności i praw człowieka; – posiada warunki organizacyjne i kadrowe umożliwiające przeprowadzenie postępowania mediacyjnego; – została wpisana do wykazu (§ 2 ust. 1 Rozporządzenie MS z 13.06.2003 r.). W imieniu instytucji postępowanie prowadzi upoważniony przez nią pisemnie przedstawiciel , spełniający zasadnicze wymagania stawiane w stosunku do „osób godnych zaufania” (§ 2 ust. 2 Rozporządzenie MS z 13.06.2003 r.). Zob. też definicję „mediatora” w § 10 ust. 1. Rozporządzenie MS z 13.06.2003 r.).
MEDIATOR	„Osoba godna zaufania”:

	<ul style="list-style-type: none"> – posiada obywatelstwo polskie; – korzysta w pełni z praw cywilnych i obywatelskich; – ukończyła 26 lat; – biegle włada językiem polskim; – nie była karana za przestępstwo umyślne; – posiada umiejętności likwidowania konfliktów oraz wystarczającą do przeprowadzania postępowania mediacyjnego wiedzę, w szczególności w zakresie psychologii, pedagogiki, socjologii, resocjalizacji lub prawa; – daje rękojmię należytego wykonywania obowiązków; – została wpisana do wykazu (§ 3. rozp. Rozporządzenie MS z 13.06.2003 r.).
OSOBY, KTÓRE NIE MOGĄ PROWADZIĆ MEDIACJI Z UWAGI NA WYKONYWANY ZAWÓD LUB FUNKCJĘ	Postępowania mediacyjnego nie może prowadzić osoba, co do której w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności określone w art. 40–42 k.p.k., czynny zawodowo sędzia, prokurator, adwokat, radca prawny, a także aplikant do tychże zawodów albo inna osoba zatrudniona w sądzie, prokuraturze lub innej instytucji uprawnionej do ścigania przestępstw (art. 23a § 3 k.p.k.).
WYZNACZENIE DO PROWADZENIA MEDIACJI	Kierując sprawę do postępowania mediacyjnego sąd wskazuje nazwę instytucji lub nazwisko osoby godnej zaufania powołanej do prowadzenia postępowania mediacyjnego w danej sprawie (§ 7 Rozporządzenie MS z 13.06.2003 r.).
WYKAZ PODMIOTÓW UPRAWNIONYCH DO PROWADZENIA MEDIACJI	Wykaz instytucji i osób godnych zaufania uprawnionych do przeprowadzania postępowania mediacyjnego prowadzi się w sądzie okręgowym (§ 4–6 Rozporządzenie MS z 13.06.2003 r.).
DOKONANIE WPISU DO WYKAZU	Wpis do wykazu następuje na wniosek, do którego dołączyć należy dokumenty potwierdzające spełnienie warunków dot. instytucji lub osób godnych zaufania i ich zweryfikowaniu przez prezesa sądu okręgowego . Od decyzji o odmowie wpisu przysługuje zainteresowanemu odwołanie do prezesa sądu apelacyjnego .
TREŚĆ WPISU W WYKAZIE	Wpis zawiera następujące dane : <ul style="list-style-type: none"> – nazwę instytucji lub imię i nazwisko oraz datę urodzenia osoby godnej zaufania; – adres siedziby instytucji i jej formę organizacyjną lub adres zamieszkania osoby godnej zaufania. Każda zmiana danych podlega wpisowi do wykazu. <p>Osoba kierująca instytucją i osoba godna zaufania mają obowiązek zawiadomić prezesa sądu okręgowego w terminie 14 dni od zaistnienia zmiany lub utraty warunku o:</p> <ul style="list-style-type: none"> – każdej zmianie danych podlegających wpisowi; – utracie warunków stawianych instytucjom lub osobom godnym zaufania przy wpisie do wykazu,
SKREŚLENIE Z WYKAZU	Prezes sądu okręgowego skreśla z wykazu instytucję lub osobę godną zaufania: <ul style="list-style-type: none"> – na jej wniosek; – w razie śmierci osoby godnej zaufania lub likwidacji instytucji; – w razie utraty warunków uprawniających do wpisu do wykazu. Prezes sądu okręgowego może skreślić z wykazu instytucję lub osobę godną zaufania w razie niewykonywania lub nienależytego wykonywania obowiązków związanych z prowadzeniem postępowania mediacyjnego. Od decyzji o skreśleniu z wykazu przysługuje odwołanie do prezesa sądu apelacyjnego .
MEDIATORZY STALI (WPISANI DO WYKAZU) ORAZ AD HOC	Poza instytucjami lub osobami godnymi zaufania powołanym do prowadzenia mediacji mogą zostać powołani: osoba lub podmiot spoza wykazu , jeżeli zgłasza taką gotowość i spełnia określone warunki (§ 7 Rozp. MS z 13.06.2003 r.).

WYNAGRODZENIE ZA PROWADZENIE MEDIACJI	Ryczałt dla instytucji lub osoby prowadzącej postępowanie mediacyjne za przeprowadzenie tego postępowania wynosi 120 zł (§ 4 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 18.6.2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym).
ODWOŁANIE PROWADZĄCEGO MEDIACJĘ	Sąd , który powołał instytucję lub osobę godną zaufania do prowadzenia postępowania mediacyjnego w konkretnej sprawie, odwołuje ją w razie: – skreślenia instytucji lub osoby godnej zaufania z wykazu, – ujawnienia okoliczności, o których mowa w art. 40–42 k.p.k. (§ 9 Rozporządzenie MS z 13.06.2003 r.).
UDOSTĘPNIANIE MEDIATOROWI AKT SPRAWY (SĄDOWYCH)	Informacje z akt sprawy udostępnia się w zasadzie jedynie w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia postępowania mediacyjnego . Chodzi tu o: dane osobowe pokrzywdzonego i oskarżonego, określenie czynu zarzucanego oskarżonemu wraz z podaniem jego kwalifikacji prawnej i niezbędnych dla postępowania mediacyjnego okoliczności jego popełnienia. W uzasadnionych przypadkach, na wniosek mediatora , sąd może również mu udostępnić materiał dowodowy zawarty w aktach sprawy w części dotyczącej oskarżonego, pokrzywdzonego i przestępstwa, których postępowanie mediacyjne dotyczy (§ 10 Rozporządzenie MS z 13.06.2003 r.).
WYŁĄCZENIA	Nie udostępnia się mediatorowi, zawartych w aktach sprawy, materiałów objętych tajemnicą państwową, służbową lub związaną z wykonywaniem zawodu lub funkcji, materiałów dotyczących stanu zdrowia oskarżonego, opinii o nim, danych o jego karalności oraz pozwalających na ustalenie tożsamości świadka przesłuchanego w trybie art. 184 k.p.k. i takich, których ujawnienie pokrzywdzonemu mogłoby mieć wpływ na odpowiedzialność karną innych oskarżonych w tej sprawie, a nieuczestniczących w postępowaniu mediacyjnym.
SZCZEGÓLNE OGRANICZENIA ORGANIZACYJNO-TECHNICZNE	Udostępnienie akt sprawy może nastąpić tylko w obecności upoważnionego pracownika sądu . W uzasadnionych przypadkach można wydać mediatorowi kserokopie dokumentów z akt sprawy lub zezwolić na sporządzenie odpisów.
PRZEBIEG MEDIACJI	Niewłocznie po doręczeniu postanowienia sądu, o skierowaniu sprawy do postępowania mediacyjnego, mediator: – nawiązuje kontakt z pokrzywdzonym i oskarżonym, ustalając termin i miejsce spotkania z każdym z nich; – przeprowadza z oskarżonym i pokrzywdzonym spotkania indywidualne , informując o istocie i zasadach postępowania mediacyjnego oraz przysługujących im uprawnieniach; – przeprowadza spotkanie mediacyjne z udziałem oskarżonego i pokrzywdzonego (jeżeli nie jest możliwe ich bezpośrednie spotkanie, mediator może prowadzić postępowanie mediacyjne w sposób pośredni , przekazując każdemu z nich informacje, propozycje i zajmowane przez drugą stronę stanowisko co do zawarcia ugody); – pomaga w sformułowaniu treści ugody między oskarżonym i pokrzywdzonym oraz sprawdza wykonanie wynikających z niej zobowiązań (§ 11 i 12 Rozporządzenie MS z 13.06.2003 r.).
CZAS TRWANIA MEDIACJI	Postępowanie mediacyjne nie powinno trwać dłużej niż miesiąc (art. 23a § 2 k.p.k.). Jeżeli postępowanie mediacyjne nie zostało ukończony w wyznaczonym terminie, mediator powinien niezwłocznie sporządzić i przedstawić sądowi sprawozdanie przedstawiające przyczyny bezskutecznego upływu terminu oraz zawierające elementy wymagane w stosunku do normalnego sprawozdania z przebiegu i wyników postępowania mediacyjnego (§ 14 Rozporządzenie MS z 13.06.2003 r.).

<p>SPRAWOZDANIE Z PRZEBIEGU MEDIACJI</p> <p>TREŚĆ</p>	<p>Pisemne sprawozdanie z przebiegu i wyników postępowania mediacyjnego (art. 23a § 4 k.p.k. oraz § 13 Rozporządzenie MS z 13.06.2003 r.).</p> <p>Sprawozdanie zawiera:</p> <ul style="list-style-type: none"> – sygnaturę akt sprawy; – nazwę instytucji lub imię i nazwisko osoby godnej zaufania przeprowadzającej postępowanie mediacyjne; – informacje o liczbie, terminach i miejscach spotkań indywidualnych oraz wspólnych, a także wskazanie osób biorących w nich udział; – informacje o wynikach postępowania mediacyjnego.
<p>WYMOGI FORMALNE</p>	<p>Zgodnie z art. 23a § 4 k.p.k., sprawozdanie po przeprowadzeniu postępowania mediacyjnego sporządza instytucja lub osoba godna zaufania.</p> <p>Natomiast według § 13 Rozporządzenia MS z 13.06.2003 r. pisemne sprawozdanie sporządza i podpisuje mediator (zob. § 10 ust. 1), który następnie niezwłocznie przedstawia je sądowi.</p> <p>Jeżeli została zawarta ugoda, stanowi ona załącznik do sprawozdania.</p>
<p>POMYŚLNE ZAKOŃCZENIE MEDIACJI</p>	<p>Zawarcie ugody i wykonanie wynikających z niej zobowiązań (§ 11 pkt 4 Rozporządzenie MS z 13.06.2003 r.).</p>
<p>KONTROLA WYNIKU MEDIACJI</p> <p>WPLYW WYNIKÓW MEDIACJI NA POSTĘPOWANIE SĄDOWE</p>	<p>Zawarcie ugody nie kończy postępowania, chociaż sąd bierze ugode pod uwagę podejmując dalsze decyzje procesowe. Brak odrębnego trybu dotyczącego zatwierdzenia lub zaskarżenia ugody.</p> <p>Kontrola wykonania wynikających z ugody zobowiązań należy również do mediatora (§ 11 pkt 4 Rozporządzenie MS z 13.06.2003 r.).</p> <p>W wyniku mediacji sąd może (bezwarunkowo) umorzyć postępowanie karne, jeżeli pokrzywdzony będący oskarżycielem posiłkowym w sprawie, w której oskarżyciel publiczny nie bierze udziału, odstąpi od oskarżenia (art. 57 § 2 k.p.k.) lub jeżeli dojdzie do pojednania w sprawach z oskarżenia prywatnego (art. 492 k.p.k.). Sąd może też warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli spełnione są przesłanki określone w art. 66 KK.</p> <p>Jeżeli postępowanie nie zostaje umorzone lub umorzone warunkowo, sąd prowadzi je dalej i wydaje wyrok, przy czym wymierzając karę sąd bierze pod uwagę pozytywne wyniki przeprowadzonej mediacji pomiędzy pokrzywdzonym a sprawcą (art. 53 § 3 KK), w tym może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary (art. 60 § 2 pkt 1 KK).</p>

Bibliografia

- Morek R., *Mediacja w kodeksie postępowania cywilnego-uwagi porównawcze na tle przepisów o mediacji w postępowaniach: karnym, w sprawach nieletnich oraz przed sądami administracyjnymi.*, w: Monitor Prawniczy nr 20/2006
- Rękas A., *Mediacja w polskim prawie karnym*, Ministerstwo Sprawiedliwości 2004
- Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 13.06.2003 r. w sprawie postępowania mediacyjnego w sprawach karnych (Dz.U. Nr 108, poz.1020)
- *Słownik języka polskiego* pod red. W. Doroszewskiego, Warszawa 1961

